

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. F.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen JUDr. Anitou Pešulovou, advokátkou
sídlem Klimentská 1652/36, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2018 č.j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce ve své žalobě namítal, že správní orgán rezignoval na individuální posouzení případu žalobce, když pouze paušálně rozhodl o vydání rozhodnutí, které obsahově je totožné s jinými rozhodnutími. Připustil, že bezpochyby lze opatření padělaného dokladu

považovat za protiprávní jednání, které je obvykle velkým signálem toho, že je cizinec nedůvěryhodný. Žalobce nicméně vyslovil přesvědčení, že z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 237/2017-20 *a priori* nevyplývá to, že správní orgán již nemusí posoudit další podstatné okolnosti případu; samotná okolnost, že cizinec se prokázal padělaným dokladem, nepostačuje pro závěr o nutnosti zajištění, tedy omezení na svobodě. Podle žalobce je obecně známou skutečností, že pořizování víz na ukrajinské ambasádě je provázáno korupcí a pro „obyčejné“ lidi je opatření víza nedosažitelné; jistě to není omluva pro protiprávní jednání, ale je třeba vzít v úvahu, že cizinci za vyřízení povolení zaplatí velkou sumu, někdy na takové doklady připadnou i celoživotní úspory; v daném případě žalobce uvedl, že za doklad, o němž měl za to, že je pravý, zaplatil 600 EUR. Vzhledem k tomu, že žalobce je nemajetný, nelze předpokládat, že by se tímto nepoučil a pokračoval by v závažném porušování předpisu České republiky, tedy že by si opatřil další padělané doklady; v jeho případě nelze očekávat další závažná porušování pravidel České republiky regulujících pobyt na území. O tom dle žalobce svědčí i fakt, že při pohovoru uvedl, že bude respektovat rozhodnutí nejen správního orgánu, ale i soudu, které mu uložilo ve stanovené lhůtě vycestovat. Žalobce podotkl, že za další podstatnou okolnost je třeba považovat i to, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by v minulosti porušil právní předpisy České republiky, proto nelze bez dalšího předjímat to, že by mařil výkon správního vyhoštění. Při pohovoru zdůraznil, že bude respektovat rozhodnutí a z území České republiky vycestuje na své náklady. Nelze ani opomenout to, že za své jednání je i trestně odpovědný, neboť Obvodní soud pro Prahu 8 vydal trestní příkaz ze dne 8. 7. 2018, kterým byl žalobce uznán vinným za přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, žalobci byl mimo jiné uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 3 let, přičemž mu byla stanovena doba, do které byl povinen opustit území České republiky; vzhledem k tomu, že byl zajištěn, nemohl respektovat ani rozhodnutí soudu. Podle žalobce za podstatnou okolnost je třeba považovat to, že žalobce spolupracoval při provádění kontrole v Praze. V rozhodnutí zcela chybí posouzení toho, že žalobce nebyl nikdy trestně stíhán, že nikdy nebyl veden v evidenci nežádoucích osob či to, zda spolupracoval s policií při provádění kontrole; z jednání žalobce je od počátku zřejmé, že má vůli se správním orgánem spolupracovat a že žádné nepravdivé údaje neuvedl. Žalobce rovněž namítal, že v jeho případě postačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, a to uložení povinnosti osobně se hlásit policii. Podle žalobce stanovená doba zajištění (90 dnů) je nepřiměřeně dlouhá; tato doba měla být kratší s tím, že pokud by žalovaný nestihl učinit všechny kroky, které směřují k realizaci správního vyhoštění, pak by měl znovu posuzovat důvody pro zajištění, a to v řízení o prodloužení zajištění; tím, že stanovil lhůtu takto dlouhou, si „šetří“ práci s případným vydáním dalšího rozhodnutí.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě shrnul některé pro danou věc podstatné skutečnosti, odkázal na žalobou napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Navrhl zamítnout žalobu.
4. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.

5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále též „s.ř.s.“/), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 7. 7. 2018 provedla policejní hlídka pobytovou kontroly v Praze 8 ve vestibulu metra Palmovka, kde na pokyn policejního orgánu žalobce předložil rumunský občanský průkaz vystavený na jméno M. V., nar. X, opatřený vlastní fotografií, který vydával za doklad pravý a svůj vlastní; dále uvedl další identity M. V., nar. X, dále M. V., nar. X, a F. A., nar. X. Žalobce se na místě přiznal, že je ukrajinské státní příslušnosti a svůj ukrajinský cestovní doklad nemá u sebe, ale bude následně dovezen žalovanému. Žalobce byl zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Podle odborného vyjádření Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení dokladů a specializovaných činností ze dne 7. 7. 2018 č.j. KRPA-254578/ČJ-2018-000021 z provedeného zkoumání žalobcem předloženého průkazu totožnosti občana Rumunsku vydaného na jméno M. V. lze konstatovat, že se jedná o celkový padělek. Žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 1. a dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1. a 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výslechu dne 7. 7. 2018 žalovanému mimo jiné uvedl, že se jmenuje A. F. a narodil se dne X na Ukrajině, toto je jeho jediná totožnost. Naposledy přicestoval v prosinci roku 2016 automobilem z Polska, od té doby je zde nepřetržitě. Do České republiky přicestoval na návštěvu za kamarádem. Svůj pas ztratil někde v Praze. Ztrátu nenahlásil, protože nevěděl, kde se to má nahlásit. V tu dobu už měl i rumunský občanský průkaz s sebou. Uvedl, že to, že rumunský doklad je padělaný, nevěděl. Doklad si nechal udělat v Rumunsku. Na doporučení svých známých se obrátil na jednoho pána, který je také z Ukrajiny a který se specializuje na rumunské doklady; dal mu svoje osobní údaje a údaje o svých rodičích a svoji fotografii a on mu vyrobil občanský průkaz, za který mu žalobce zaplatil 600 EUR. Žalobce platil po částech. K předání dokladu došlo tak, že mu ten pán zavolal a dali si schůzku před zastupitelským úřadem a dokladu dostal na chodbě tohoto zastupitelského úřadu. Žalobce dále uvedl, že bydlí v bytě svého kamaráda, přesnou adresu nezná; nemá stálé bydlení, kde by byl nahlášený. Finanční prostředky získává pomocnými pracemi na stavbách. V České republice nemá příbuzné ani se zde nenachází osoba, vůči které by měl vyživovací povinnost, nemá zde nikoho. Společnou domácnost s nikým, kdo by byl z Evropské unie nebo České republiky, v České republice nesdílí. Nemá stálé bydliště v České republice a finanční prostředky na složení finanční záruky také nemá. O udělení mezinárodní ochrany žádal, ale žádost nebyla kladně vyřízena. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 7. 2018 č. ZS42867 vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2018 č.j. KRPA-254370-16/ČJ-2018-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dva roky. Dne 7. 7. 2018 se k žalovanému dostavila O. T., která přinesla žalobci ukrajinský občanský průkaz znějící na jméno A. F., nar. X, státní příslušnost Ukrajina. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2018 č.j. KRPA-254370-19/ČJ-2018-000022 byl žalobce zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců; doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Den poté, dne 8. 7. 2018, Obvodní soud pro Prahu 8 vydal trestní příkaz sp. zn. 4 T 26/2018, jímž byl žalobce uznán vinným tím, že se dne 7. 7. 2018 kolem 09:40 hodin v Praze 8 ve vestibulu metra Palmovka při kontrole hlídkou Policie České republiky prokázal jako svým vlastním dokladem občanským průkazem Rumunské republiky vystaveným na jméno V. M., nar. X, a užil padělaný doklad jako pravý, čímž spáchal přečin padělání a pozměnění veřejné listiny podle § 348 odst. 1 trestního zákoníku, za což byl odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky na dobu 3 let a rovněž mu byl uložen trest propadnutí věci – padělaného průkazu totožnosti. Tento trestní příkaz nabyl právní moci dne 8. 7. 2018. Žalobce byl Obvodním soudem pro Prahu 8 dne 8. 7. 2018 vyzván k vycestování z území České republiky nejpozději do 15. 7. 2018.

7. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

8. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jestliže bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
9. V § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je stanoveno: *„Zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), nebo c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené.“*
10. Podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
11. V daném případě se soud ztotožňuje s žalovaným, že u žalobce jsou naplněny důvody zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jak sám žalobce připustil před žalovaným i v žalobě, žalobce se policejní hlídce prokázal padělaným dokladem. Taková okolnost ve většině případů (a nejinak je tomu i v posuzované věci) sama o sobě znamená dostatečně závažný důvod pro zajištění cizince. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017 č.j. 2 Azs 237/2017-20: *„[Z]ajištění cizince za účelem jeho vyhoštění nesmí být automatismem. Zákon o pobytu cizinců jednoznačně směřuje k subsidiaritě zajištění, které by mělo být použito pouze tehdy, nepostačuje-li uložení zvláštního*

opatření za účelem vycestování. Svoji roli v této souvislosti hraje i obecný ústavní požadavek proporcionality zásahů veřejné moci do osobní svobody. Zajištění jako nejzávažnější zásah do svobody cizince je tedy nutné aplikovat pouze tam, kde je ho skutečně třeba (rozsudek ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51, rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 – 50, rozsudek Soudního dvora ze dne 28. 4. 2011, Hassen El Dridi, věc C-61/11). Správní orgán je v tomto ohledu povinen vždy posuzovat specifické okolnosti každého případu, zohlednit individuální situaci cizince a tyto skutečnosti náležitě promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k závažnosti zajištění jakožto opatření omezujícího osobní svobodu cizince nemohou nosné důvody rozhodnutí o zajištění spočívat na obecných, paušálních frázích. Správní orgán tudíž musí přezkoumatelným způsobem vyjádřit své úvahy ve vztahu ke konkrétnímu cizinci.... Již samotná okolnost, že cizinec užije při prokazování totožnosti padělaný či pozměněný doklad totožnosti některého z členských států EU umožňující mu za běžných okolností vystupovat pod nepravou identitou (příp. je u něho takový doklad nalezen, aniž by cizinec dokázal osvědčit, že jej nehodlal jakkoli užít), je totiž obvykle velmi silným signálem toho, že cizinec je připraven závažně porušovat pravidla České republiky regulující pobyt cizinců. Takový falešný doklad cizinci za běžných okolností (tedy v případě, že nebude prováděna důkladná kontrola umožňující ověřit pravost dokladu) umožňuje pohybovat se po území ČR (a případně i jiných států Schengenského prostoru), ilegálně zde pracovat a prokazovat svoji totožnost v běžných životních situacích. Může případně vést i jakési dva životy - jeden na falešné doklady, druhý na doklady pravé. Jednoduše řečeno, takový doklad umožňuje cizinci vést život, a to dlouhodobě, na pomezí legality či za ní. Proto již samotná možnost jeho užití (a zpravidla tedy i jen prosté držení takových falešných dokladů při sobě) je za běžných okolností dostatečným důvodem k důkladnému zvážení, zda cizince zajistit - v opačném případě totiž není vůbec vyloučeno, že cizinec, který si již jednou byl schopen opatřit falešný doklad, si opatří další falešný doklad a opět se vzdálí dosahu orgánů dohlížejících na dodržování cizineckého práva.“

12. Podobně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 10. 2017 č.j. 1 Azs 193/2017-18: „Stěžovatel se domnívá, že žalovaný v jeho případě nezvážil individuální okolnosti případu a postupoval paušálně na základě toho, že stěžovatel použil padělaný cestovní doklad. Nejvyšší správní soud k tomu uvádí, že žalovaný odůvodnil svůj postup, tedy zajištění stěžovatele a neuložení zvláštních opatření, na straně 4 a 5 svého rozhodnutí, jak už ostatně uvedl i městský soud. Žalovaný zde vzal v úvahu všechny mu známé okolnosti z dosavadního vyšetřování a podání vysvětlení stěžovatele. Nelze však žalovanému vytýkat, pokud za hlavní a rozhodnou okolnost, na které založil svoje rozhodnutí, vzal stěžovatelovo protiprávní jednání, neboť tato skutečnost se jeví jako nejvíce relevantní ve vztahu ke zkoumané otázce. Stěžovatel při podání vysvětlení neuvedl žádné mimořádné či relevantní okolnosti, na které by měl být žalovaným při rozhodnutí kladen důraz a které by měly vyvážit nedůvěru v žalovaného související s jeho protiprávním jednáním.“
13. Ani v projednávaném případě žalobce při podání vysvětlení před žalovaným neuvedl žádné mimořádné či relevantní okolnosti, na něž by měl být žalovaným při rozhodnutí kladen důraz a jež by měly vyvážit nedůvěru v žalovaného související s jeho protiprávním jednáním (tj. předložením padělaného dokladu totožnosti policejní hlídce). Z uvedených důvodů soud uzavřel, že žalovaný nepochybil, když přistoupil k vydání rozhodnutí o zajištění žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný přitom řádně odůvodnil svůj postup, tedy zajištění žalobce a neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, na s. 2-4 napadeného rozhodnutí.

14. Jestliže žalobce namítal, že při provádění kontrole spolupracoval, že nebyl nikdy trestně stíhán ani veden v evidenci nežádoucích osob, že (s ohledem na to, že žalobce je nemajetný a za padělaný doklad zaplatil 600 EUR) nelze předpokládat, že by se tímto nepoučil a pokračoval by v závažném porušování předpisů České republiky, že z provedeného dokazování nevyplývá, že by v minulosti porušil právní předpisy České republiky, a že zdůraznil, že bude respektovat rozhodnutí a z území České republiky vycestuje na svoje náklady, tyto okolnosti podle závěru soudu nemohou změnit ničeho na závěru o naplnění podmínek pro zajištění žalobce ve smyslu § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Navíc tyto okolnosti zdejší soud nepovažuje za natolik zvláštní či mimořádné (spíše jde o okolnosti zcela běžné), které by odůvodňovaly závěr o nenaplnění podmínek zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Proto žalovaný nepochybil, jestliže v napadeném rozhodnutí tyto okolnosti výslovně nevzal v úvahu. Pokud pak jde o žalobcovo tvrzení (uvedené při výslechu), že o tom, že doklad je padělaný, nevěděl, soud toto tvrzení považuje za nevěrohodné, a to již s ohledem na obsah výpovědi žalobce před žalovaným: *„Doklad ROU jsem si nechal udělat v Rumunsku. Na doporučení mých známých jsem se obrátil na jednoho pána, který je také z Ukrajiny a který se specializuje na rumunské doklady. Dal jsem mu svoje osobní údaje a údaje o svých rodičích a svoji fotografii a on mi vyrobil občanský průkaz, za který jsem zaplatil 600 EUR. Platil jsem po částech. K předání dokladu došlo tak, že mi ten pán zavolal a dali jsme si schůzku před zastupitelským úřadem a doklad jsem dostal na chodbě tohoto zastupitelského úřadu.“*
15. Pokud žalobce namítal, že žalovaný postupoval v jeho případě paušálně a bez ohledu na další podstatné skutečnosti, zdejší soud odkazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017 č.j. 2 Azs 237/2017-20: *„Jestliže se tedy stěžovatel dále domníval, že žalovaná v jeho případě neposoudila konkrétní okolnosti daného případu, přičemž postupovala paušálně, vycházejíc pouze z toho, že stěžovatel užil padělaný cestovní doklad, Nejvyšší správní soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Žalovaná svůj postup ve věci, tj. zajištění stěžovatele a neuložení zvláštních opatření, nepochybně odůvodnila, když na straně 4 a 5 napadeného správního rozhodnutí posuzovala všechny jí zjištěné a známé okolnosti, jež vyplynuly z dosavadního řízení a sdělení samotného stěžovatele. Nelze přitom žalované vytknout, že za rozhodnou skutečnost, na které založila svůj závěr, považovala stěžovatelovo protiprávní jednání. Právě toto vědomé protiprávní jednání stěžovatele se totiž ve vztahu ke zkoumané otázce jeví jako zcela zásadní. Stěžovatel přitom v rámci svého vyjádření... neuvedl žádné mimořádné okolnosti, na které by měl být žalovanou v rozhodnutí kladen zvláštní důraz, resp. které by vyvažovaly nedůvěru ve stěžovatele plynoucí z jeho protiprávního jednání. V nyní řešeném případě se tak nejednalo o „posvěcení“ zavedené praxe žalované spočívající dle tvrzení stěžovatele na paušalizaci, neboť napadené rozhodnutí žalované bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k osobě stěžovatele.“*
16. I v daném případě žalovaný zejména na s. 2-4 napadeného rozhodnutí posuzoval všechny jím zjištěné a jemu známé okolnosti, jež vyplynuly z dosavadního řízení a sdělení samotného žalobce. Ani v posuzovaném případě nelze žalobci vytknout, že za rozhodnou skutečnost, na níž založil svůj závěr, považoval žalobcovo protiprávní jednání. Právě toto vědomé protiprávní jednání žalobce se totiž ve vztahu ke zkoumané otázce jeví jako zcela zásadní. Ani v daném případě žalobce neuvedl mimořádné okolnosti, které by vyvažovaly nedůvěru v žalobce plynoucí z jeho protiprávního jednání. Žalovaný se tak nedopustil

paušalizace, neboť napadené rozhodnutí žalovaného bylo jednoznačně konkretizováno ve vztahu k osobě žalobce. Žalobou napadené rozhodnutí tak není projevem paušalizace či jakéhosi automatismu. Ani tato námitka proto není důvodná.

17. Co se týče možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně ozřejmil, proč k uložení těchto opatření nelze přistoupit. Žalovaný tak mimo jiné uvedl, že žalobce v současné době nemá na území České republiky žádný povolený pobyt, nezná přesnou adresu, kde v Praze (u kamaráda) bydlí, nemá stálé bydlení, kde by byl nahlášený, nesplnil povinnost hlásit pobyt na území příslušnému správnímu orgánu, neměl žádnou snahu legalizovat si pobyt na území, nemá na území České republiky žádný majetek, bydlí u svého kamaráda a toto jednání správnímu orgánu neskýtá žádnou záruku, že se i nadále bude na jakékoliv případné nové adrese zdržovat a plnit povinnosti jemu uložené (§ 123b odst. 1 písm. a/ zákona o pobytu cizinců); dále že žalobce sám uvedl, že nevlastní finanční prostředky pro složení finanční záruky (§ 123b odst. 1 písm. b/ zákona o pobytu cizinců); a že na základě uvedených skutečností žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit policii v době policií stanovené, neboť nectí zákony České republiky, když nenahlásil svůj pobyt na území a zejména že se dne 7. 7. 2018 při pobytové kontrole prokázal dokladem, který byl označen jako celkový padělek, a dále že pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu a víza minimálně dne 7. 7. 2018, kdy byl zajištěn policejní hlídkou (§ 123b odst. 1 písm. c/ zákona o pobytu cizinců). Zdejší soud toto odůvodnění považuje za zcela dostačující, plně se s ním ztotožňuje a podotýká, že žalovaný v daném případě postupoval zcela v souladu s § 123b odst. 3 větou druhou zákona o pobytu cizinců, kde je stanoveno, že při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohroží výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. S ohledem na shora uvedené soud uzavřel, že uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by se značnou pravděpodobností mohlo dojít k ohrožení výkonu správního vyhoštění.
18. Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2017 č.j. 5 Azs 145/2017-17, kde bylo pojednáváno o podobném odůvodnění rozhodnutí žalovaného: *„Žalovaná se ve svém rozhodnutí podrobně zabývala možností uložení zvláštních opatření dle citovaného ustanovení. Možnost uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců žalovaná vyloučila, neboť stěžovatel na území České republiky neměl žádnou pobytovou adresu (z uvedeného důvodu by nebylo možné ani vykonat pobytovou kontrolu). Ani uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců by nemohlo svůj účel splnit, neboť stěžovatel uvedl, že nemá dostatečnou finanční hotovost pro složení záruky. K možnosti uložení zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců žalovaná konstatovala, že stěžovatel neskýtá záruky, že bude podmínky tohoto opatření dodržovat, neboť nerespektuje právní řád České republiky, což je jen potvrzeno skutečností, že k prokázání své totožnosti předkládal padělaný doklad a na území České republiky úmyslně pobýval bez povolení k pobytu. Městský soud se s uvedeným posouzením ztotožnil a odkázal na ně. Z uvedeného plyne, že žalovaná zvažovala možnosti uložení zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci a na osobu stěžovatele. Svůj závěr o nemožnosti jejich uložení tedy nezaložila pouze na tom, že se stěžovatel prokazoval padělaným dokladem (viz str. 4 až 6 rozhodnutí žalované). Nelze tedy ani přisvědčit námitce stěžovatele, že městský soud*

aproboval stěžovatelem tvrzený paušální přístup k zajištění cizince, jestliže se prokáže padělaným dokladem, bez možnosti uložení zvláštních opatření.“

19. I v posuzovaném případě žalovaný zvažoval možnosti uložení zvláštních opatření s ohledem na konkrétní okolnosti posuzované věci a na osobu žalobce; svůj závěr o nemožnosti jejich uložení tedy nezaložil pouze na tom, že se žalobce prokázal padělaným dokladem (viz výše odkazované odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování). Ze shora uvedených důvodů zdejší soud považuje odůvodnění závěru žalovaného o nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců za dostatečné a přiléhavé.
20. Co se týče žalobcovy námitky nepřiměřenosti délky zajištění v trvání 90 dnů, zdejší soud odkazuje na s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí: *„Tímto rozhodnutím byla stanovena lhůta trvání zajištění na dobu 90 dnů, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec nedisponuje cestovním dokladem, čímž porušil uloženou povinnost dle ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, je nutné pro stanovený cíl rozhodnutí zajistit cestovní doklad náhradní. V první řadě pro tento účel musí dojít k ověření totožnosti cizince, kdy pro toto ověření bude dotazován Interpol a zastupitelské úřady států, na jejímž základě může příslušný správní orgán požádat o vydání náhradního cestovního dokladu, který je nezbytný pro samotnou realizaci vyhoštění. K tomuto účelu bude s cizincem sepsována žádost o zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu v příslušné jazykové mutaci, která bude zasílána Ředitelství služby cizinecké policie. Tento orgán na základě podané žádosti správního orgánu vyhotoví dožádání, které zašle se všemi potřebnými podklady (fotografie cizince, žádost o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu) prostřednictvím poštovní přepravy na Ministerstvo zahraničních věcí České republiky, jehož cestou je dále tato žádost zasílána do dožadovaného státu. Posléze je správní orgán nucen vyčkat reakce dožadovaného státu, přičemž doba vydání náhradního cestovního dokladu je různá, neboť se odvíjí od konkrétního státu, kterého je cizinec státním občanem. Obvykle se tato doba u států z třetích zemí pohybuje od 40 do 60 dnů. Je nutné si však uvědomit, že tato doba se odvíjí od poskytnutých informací cizincem v rámci sepsování žádosti o ověření totožnosti, kdy cizinec uvádí nejen základní údaje o své osobě, ale i o rodinných příslušnících, o místě narození, o místech pobytu a ostatních údajích souvisejících s ověřením jeho totožnosti. Rovněž při stanovení doby trvání zajištění správní orgán přihlédl k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie jako příslušný orgán podle ustanovení § 163 odst. 1 písm. i) zákona č. 326/1999 Sb. obstarává letenku nebo vyjednává průvoz cizince přes jiné státy Evropské unie, kdy je nutné zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a komunikuje s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince, přičemž doba k zajištění těchto náležitostí se pohybuje kolem 30 kalendářních dnů. S ohledem na výše uvedené je správní orgán přesvědčen, že doba trvání zajištění stanovena na 90 dnů je přiměřená.“*
21. Zdejší soud toto odůvodnění považuje za plně dostačující a přesvědčivé, přičemž podotýká, že z jeho vlastní činnosti mu je známo, že v obdobných případech státních příslušníků třetích zemí (včetně Ukrajiny) bez cestovních dokladů bývá běžně stanovena délka zajištění právě na 90 dnů. Ani tato žalobní námitka tudíž není důvodná.
22. Závěrem zdejší soud uvádí, že žalobcem poukazovaná skutečnost, že mu byl pravomocným trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 8. 7. 2018 mimo jiné uložen trest

vyhoštění z území České republiky a že mu byla stanovena doba, do které byl povinen opustit území České republiky, nemá žádný vliv na závěr o tom, zda byly naplněny podmínky zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, či nikoliv. Žalobce byl zajištěn právě za účelem správního vyhoštění, tedy aby nedošlo ke zmaření kýženého účelu zajištění (žalobcovo opuštění území České republiky, resp. Evropské unie). Jestliže je žalobce žalovaným zajištěn i po dni 15. 7. 2018, do kdy měl dle Obvodního soudu pro Prahu 8 nejpozději vycestovat, nepochybně takovým pobytem na území České republiky (v zařízení pro zajištění cizinců) po dobu trvání zajištění nemůže páchat trestný čin dle § 337 odst. 1 písm. b) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku.

23. Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
24. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. července 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

